

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 136 1 Ἰουλίου 2004

Στά προπύλαια τῆς Ὀλυμπιάδας

Βρισκόμαστε, ἔκθαμβοι, στίς παραμονές τοῦ γεγονότος, πού χαρακτηρίστηκε μέγιστο. Πατάμε τά σκαλοπάτια τῶν προπυλαίων τῆς Ὀλυμπιάδας, μέ ὄνειρα, μέ ἐλπίδες καί μέ ἄμετρους φόβους. Ἡ προβολή τῆς ἀθλητικῆς ἐκδήλωσης ὑπερκαλύπτει τήν ἐπικαιρότητα καί ἐπικαλύπτει τά καυτά προβλήματα τῆς ἐπιβίωσης. Ἕνας λόγος μειωτικός ἢ ἀπαξιωτικός τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ιδεώδους, τούτη τή στιγμή, ἐγγράφεται στήν ἱστορική βίβλο ὡς πράξη βέβηλη καί ἀξιοδάκρυτη. Ἀντίθετα, ἡ προσφορά πληθωρικοῦ θαυμασμοῦ καί ἀνθοδέσμης ἐγκωμίων διακηρύσσεται ὡς ὀφειλετική ἀναγνώριση τοῦ μεγέθους τῆς πολιτιστικῆς μας κληρονομιάς. Ἡ διαφώτιση, ἢ, ἂν θέλετε, ἡ διαφήμιση, μᾶς ἔχει ὑπερπληρώσει. Ἐκ μεταφορᾶς, ἀναγράφουμε στήν πιστωτική στήλη ἕνα ἀσήκωτο φορτίο πατρογονικῶν κατορθωμάτων. Καί, μέ χρηστές ἐλπίδες, σχηματικοιοῦμε τόν μακρὺ προϋπολογισμό τῶν αὐριανῶν κατορθωμάτων μας.

Ωστόσο, πιστεύω, πὼς ἡ ἐνημέρωσή μας μεθοδεύεται μονόπλευρα καί καταντᾷ ἐλλειπέστατη. Ἡ ἀνάλυση τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ιδεώ-

δους δέν μᾶς δίνει ὁλοκληρωμένη εἰκόνα τῆς ἴδιας μας τῆς ὑπαρξης καί τῶν παραμέτρων τῆς ὁλοκλήρωσής της. Δέν μᾶς μιλάει γιά τή συναρμογή τῆς ὕλης καί τοῦ πνεύματος. Τοῦ κορμιοῦ μας καί τῶν θησαυρισμάτων τῆς ψυχῆς μας. Οὔτε καί σκιαγραφεῖ τίς διαστάσεις καί τήν κλιμάκωση τῶν σκιάσεων, πού ὀριοθετοῦν τό προσωπικό μας χρέος. Νά ὑποθέσουμε, ὅτι αὐτό ὑποδηλώνει μιά σύγχυση; Ὅτι σηματοδοτεῖ μιά θεμελιακή ἀδυναμία τῆς ὑλοκρατούμενης ἐποχῆς μας; Δύσκολη ἡ ἀπάντηση. Προσωπικά, βιώνω τόν προβληματισμό. Καί νοιώθω τήν ἀνάγκη νά τόν καταθέσω σέ κοινή μελέτη καί διακριτική ἀντιμετώπιση.

Οἱ ἀρχαῖοι προγονοί μας ἀνύψωσαν σέ περιωπή τήν ἄσκηση τοῦ σώματος καί τήν ἄμιλλα. Τίς ἐπιδόσεις αὐτές τίς πρόβαλαν ὡς στοιχεῖα συνθετικά τοῦ πολιτιστικοῦ ιδεώδους. Καί τά ὑπηρετήσαν μέ πιστότητα καί συνέπεια. Ἔστησαν γυμναστήρια. Ὁργάνωσαν ἀθλητικούς ἀγῶνες. Δίδαξαν τήν αὐτοσυγκράτηση καί τήν ἄσκηση. Ἀμειψαν μέ κλάδο ἐλαίας τούς νικητές. Καί, μέ προωθημένη σκέψη καί φιλόσοφον ἔμπνευση, σύνδεσαν τήν Ὀλυμπιάδα, τήν εὐγενή ἄμιλλα τῆς νεολαίας στά στάδια τῶν ἀθλημάτων, μέ τή συμφιλίωση καί τήν εἰρήνη. Μέ τήν ἀπόθεση τῶν ὅπλων τῆς καταστροφῆς. Καί μέ τό ἄνοιγμα τῶν διόδων τῆς προσέγγισης καί τῆς ἐπικοινωνίας τῶν λιλιπούτειων κρατῶν τους.

Δέν ὑποτιμῶ τήν πρακτική τῶν ἀρχαίων προγόνων μας. Τήν ἀναγνωρίζω καί τή σέβομαι. Ὡστόσο, στέκομαι θαυμαστής καί σέ μιά ἄλλη ἀνεκτίμητη προσφορά τῶν προγόνων μας, πού ἐκδηλώθηκε καί καταξιώθηκε κατά τή μακρά ἱστορική διαδρομή μας. Αὐτή κινήθηκε σέ διαφορετικό ἐπίπεδο ὑπαρξιακῆς αὐτοσυνειδησίας. Καί μέ ἄλλη χάραξη ἀγωνιστικῶν γηπέδων. Ἐκτός ἀπό τό σῶμα, ἐνδιαφέρθηκε νά διεγείρει καί νά ἀναπτύξει τίς ἱκανότητες τῆς ψυχῆς. Νά δυναμώσει τή θέληση. Νά ὀξύνει τό νοῦ. Νά ἐξαγιάσει τό ἦθος. Μέ μιά σύντομη καί σφικτή διατύπωση: νά πλάσει τόν ἅγιο. Αὐτή τή διάσταση τῆς ἄθλησης δείχνουμε, σήμερα, πῶς τήν ἀγνοοῦμε. Οὔτε, πού τήν ὑποψιαζόμαστε. Καί, φυσικά, οὔτε πού τή δρομολογοῦμε.

Προβληματισμένος περιδιαβάω τούς δρόμους τῆς πόλης, μέ τά λαμπρά στάδια καί τίς ἐντυπωσιακές ἀφίσες. Μειρῶ τή φιλοτιμία, τό μόχθο καί τή δαπάνη τῆς Ὀλυμπιακῆς προετοιμασίας. Στέκομαι ἐκθαμβος μπροστά στά γήπεδα καί ὅλους τούς χώρους ἄθλησης τῆς νέας γενιᾶς. Βλέπω καί τούς ἀδριάντες, πού ἔστησαν, οἱ πρόγονοί

μας, γιά νά δοξάσουν τούς νικητές. Ἡ ἔμπνευση καί οἱ προγονικοί ἄθλοι ἐπιβάλλονται μέσα μου. Εἶναι ἱστορία τοῦ γένους μου. Νοιώθω νά μέ συνεπαίρνει ἡ χαρά καί ἡ ὑπερηφάνεια. Καί μέ αὐτό τό ἀπόθεμα συνεχίζω τό βηματισμό μου. Ὅμως, δύο βήματα παραπέρα, συναντῶ τό Ναό τοῦ Θεοῦ. Τή στέγη, πού καλύπτει τήν ἱερή οἰκογένεια τῆς Ἐκκλησίας. Τούς φορεῖς τοῦ Παναγίου Πνεύματος καί μύστες τοῦ χαρισματικοῦ βίου. Ἐκεῖ μοῦ ἀποκαλύπτεται ἄλλος ἀγωνιστικός κῶρος. Καί ἀντικρύζω ἄλλο ἡρωϊκό περίγυρο. Ἐκεῖ βλέπω παραταγμένους τούς ἀθλητές τῆς πίστεως καί τούς σκυταλοδρόμους τῆς ἀγάπης. Στέκονται ὅλοι σιωπηλοί. Ἀλλά μιλοῦν, πειστικά καί ἀφυνπυστικά, μέ τήν παρουσία τους καί μέ τήν Ἀγιοπνευματική σιωπή τους. Ἀφηγοῦνται, δίχως νά τό καυχῶνται, τίς πνευματικές ἐπιδόσεις τους. Τά ὁράματά τους, πού ἀγκάλιαζαν τήν αἰωνιότητα. Τήν ἀφοσίωσή τους στό σαρκωμένο Λόγο, πού τούς ἀναδείκνυε *«συμπολίτες τῶν ἁγίων καί οἰκείους τοῦ Θεοῦ»* (Ἐφεσ. β' 19). Τόν ἀσταμάτητο μόχθο τῆς ἀγάπης τους, πού ἔδενε καί ἀναδείκνυε τό ἅγιο Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτή ἡ παρουσία τους μέ ἐντυπωσιάζει. Μοῦ ἀνοίγει ὁρίζοντες. Μέ φέρνει κοντά στόν αἰώνιο Θεό. Μέ κάνει νά βιώνω, σ' ὅλη της τήν ὁμορφιά, τήν ἀξία *«ἄνθρωπος»*.

Ενα δεύτερο γεγονός, πού μέ κεντρίζει, εἶναι τοῦτο: Ἡ Ἐκκλησία ἐπαρέλαβε τήν παράδοση καί τήν πρακτική τῆς σωματικῆς ἄθλησης, ὡς τυπολογία, γιά νά προσδιορίσει καί νά τυπώσει τόν ἀγῶνα τῆς προσωπικότητας γιά ὑπέρβαση τῶν γήινων καί γιά ἀναγεννητική πορεία πρὸς τή φωτεινὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Τή μετοχή τοῦ κάθε ἀνθρώπου στό ἔργο τῆς σωτηρίας. Τήν εὐθύνη καί τό μόχθο, γιά τήν οἰκείωση τῆς Χάρης τοῦ Σταυροῦ.

Ολα στήν Ἐκκλησία εἶναι δωρήματα τοῦ Θεοῦ. Ἀλλά σέ ὅλα τά δωρήματα τοῦ Θεοῦ φτάνουμε μέ τόν ἀγῶνα καί μέ τήν ἄσκησι. *«Οὐδεὶς στρατευόμενος ἐμπλέκεται ταῖς τοῦ βίου πραγματίαις, ἵνα τῷ στρατολογήσαντι ἀρέσῃ. ἐάν δέ καί ἀθλῇ τις, οὐ στεφανοῦται, ἐάν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ»* (Β' Τιμοθ. β' 4, 5). Αὐτή τήν τυπολογία τή συναντᾶμε στά κείμενα τῆς Καινῆς Διαθήκης. Ἀλλά τή βρίσκουμε καί σέ ὅλο τό θησαύρισμα τῆς Πατερικῆς γραμματείας. Καί, προπαντός, τήν ἀνακαλύπτουμε στά ζωντανά καί ἐπιβλητικά παραδείγματα τῶν ἁγίων μας.

Τό ἀγώνισμα τοῦ δρόμου προσδιορίζει τή μιά κατεύθυνση τοῦ πνευματικοῦ ἀγῶνα μας. Ἡ ζωή μας δέν εἶναι ἓνα τυχαῖο συμβάν,

πού εξαντλεῖται στήν τυχαία διάβαση ἀπό τή γέννηση στό θάνατο. Εἶναι ἀγώνας δρόμου πρὸς τὴν αἰωνιότητα. «*Ἀγωνίζου τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως· ἐπιλαβοῦ τῆς αἰωνίου ζωῆς, εἰς ἣν καὶ ἐκλήθης καὶ ὁμολόγησας τὴν καλὴν ὁμολογίαν ἐνώπιον πολλῶν μαρτύρων*» (Α΄ Τιμοθ. στ΄ 12). «*Οὐκ οἴδατε ὅτι οἱ ἐν σταδίῳ τρέχοντες πάντες μὲν τρέχουσιν, εἷς δὲ λαμβάνει τὸ βραβεῖον; οὕτω τρέχετε, ἵνα καταλάβητε*» (Α΄ Κορινθ. θ΄ 24).

Ενα δεύτερο ἀγώνισμα, ἡ «ἄρση τῶν βαρῶν», ἀναφέρεται στὰ ἐκείμενα τῶν Γραφῶν, γιὰ νὰ δώσει τὴ διάσταση τῆς ἡρωϊκῆς ἄρσης τῶν βαρῶν τῆς ζωῆς. Τοῦ μόχθου καὶ τοῦ πόνου. Καὶ μάλιστα, ὄχι μόνο τοῦ προσωπικοῦ μας μόχθου καὶ πόνου, ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν ἀδελφῶν μας. «*Ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε, καὶ οὕτως ἀναπληρώσατε τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ*» (Γαλάτ. στ΄ 2). Ἡ ἀδελφική, ἀγαπητική παρουσία, εἶναι ἔμπονη συμμετοχὴ στὸν πόνο καὶ στήν ὁδύνη τοῦ ἀνθρώπου, πού ὑποφέρει καὶ στενάζει δίπλα μας. Εἶναι συμπαράσταση καὶ συναντίληψη στήν ἄρση τοῦ σταυροῦ.

Καὶ ἡ ἄσκηση στὸν ἁγιασμό. Τό μέγιστο καὶ εὐγενέστατο ἄθλημα. Κανείς δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἀγνοήσει. Οὔτε νὰ τὸ σπρώξει ἔξω ἀπὸ τὸ γήπεδο τῆς καθημερινῆς μας προσπάθειας. «*Πᾶς δὲ ἀγωνιζόμενος πάντα ἐγκρατεύεται, ἐκεῖνοι μὲν ἵνα φθαρτὸν σιέ-φανον λάβωσιν, ἡμεῖς δὲ ἄφθαρτον*» (Α΄ Κορινθ. θ΄ 25). «*Ἐγὼ τοίνυν οὕτω τρέχω, ὥς οὐκ ἀδήλως, οὕτω πυκτεύω, ὥς οὐκ ἄερα δέρων, ἀλλ' ὑποπιάζω μου τὸ σῶμα καὶ δουλαγωγῶ, μήπως ἄλλοις κηρύξας αὐτὸς ἀδόκιμος γένωμαι*» (Α΄ Κορινθ. θ΄ 26, 27).

Προκαλεῖ μελαγχολία τὸ γεγονός, ὅτι ἡ ἐποχή μου ὑπηρετεῖ μέγαν πάθος τὴν ἄθληση τοῦ σώματος, ἀλλὰ ἀγνοεῖ προκλητικὰ τὴν ἄθληση τῆς ψυχῆς. Ἐκδαπανᾶται στήν ὀργάνωση τῆς Ὀλυμπιάδας τῆς σωματικῆς ἁμιλλας καὶ λησμονεῖ τὴν ψυχικὴ γυμνασία, πού ἀναδεικνύει τὴν προσωπικότητα καὶ τεχνουργεῖ τὴν ἁγιασμένη ὑπαρξη. Ἡ περιφρονητικὴ αὐτὴ στάση δὲν εἶναι δίχως συνέπεια. Εἰσάγει τὸ διχασμὸ τῆς ἀνθρώπινης ὀντότητας. Τὴ θεοποίηση τοῦ κορμιοῦ καὶ τὴν ἐξουδετέρωση τῶν πνευματικῶν δυνάμεων. Τὴ θωπεία καὶ τὴν ἐξυπηρετήση τοῦ γήινου στοιχείου καὶ τὸν πλήρη ἀφανισμό τῆς ψυχῆς, πού σηματοδοτεῖ τὴν ὑπαρξη. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα ἡ ὀλίσθησις στό μηδενισμό ἢ στὴ στείρα σαρκολατρεία εἶναι τὸ ἀναμενόμενο σύμπτωμα. Ὁ ἐκβαρβαρισμός τῆς εἰκόνας τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἀφανισμός τῆς πνευματικῆς ὠραιότητας.

Πρόσφατο δημοσίευμα αθηναϊκής εφημερίδας μέ συγκλόνισε. Πέ-
ρασε στή στήλη «Πρόσωπα καί προσωπεῖα» τῆς εφημερίδας
«Ἐλεύθερος Τύπος» τὴν Τρίτη 13 Ἰανουαρίου 2004. Καί ἀναφέρεται
στή μετάλλαξη τῆς ζωῆς τοῦ παλαιμάχου Ἀργεντινοῦ ποδοσφαιριστῆ
Μαραντόνα. Τοῦ ἀνθρώπου, πού, παθιασμένος, δόθηκε σιό ἄθλημα
καί ἔχασε τὴν ὑπαρξη. Τό μεταφέρω ὁλόκληρο: «*Ντιέγκο Μαραντό-
να,... ὁ μεγαλύτερος ἄσος τῆς μπάλας ὁλῶν τῶν ἐποχῶν, "ἔγινε"*
*θεατρικό μιούζικαλ μέ τίτλο "Νούμερο δέκα: Μεταξύ παραδείσου καί
κολάσεως". Στὴν παγκόσμια πρεμιέρα, τὸ βράδυ τοῦ περασμένου
Σαββάτου σιό Μπουένος Ἀίρες, δέν ἔπεφτε καρφίτσα. Βγαίνοντας, οἱ
περισσότεροι θεατῆς εἶπαν ὅτι σοκαρίστηκαν ἀπὸ τὸν ὠμό τρόπο μέ
τὸν ὁποῖο παρουσιάστηκαν οἱ λεγόμενες "σκοτεινὲς πλευρὲς" τῆς
ζωῆς τοῦ μεγάλου ποδοσφαιριστῆ. Σμίνοντας μύθο μέ πραγματικότη-
τα, τὸ ἔργο ἐμφανίζει τὸν Μαραντόνα νά συμμετέχει σέ σεξουαλικά
ὄργια, νά πλακώνεται σιό ξύλο μέ παπαράτσι καί νά ἐπιτίθεται ἐναν-
τίον τοῦ πρίγκηπα Καρόλου καί ἐνός διεφθαρμένου Ἀργεντινοῦ
προέδρου. Τά τελευταῖα 4 χρόνια ὁ Μαραντόνα περνᾷ τὸν περισ-
σότερο χρόνο του στὴν Κούβα, προσπαθώντας νά ἀποτοξινωθεῖ ἀπὸ
τά ναρκωτικά. Δέν παρέστη στὴν πρεμιέρα τοῦ μιούζικαλ, ἀλλὰ οἱ
παραγωγοὶ εἶπαν ὅτι ἔδωσε τὴν ἔγκρισή του προτοῦ παιχθεῖ καί θά
ἔχει καί ἕνα σεβαστὸ ποσοστὸ ἀπὸ τῆς εἰσπράξεως. Τό φινάλε τοῦ
ἔργου εἶναι μελαγχολικό. Ὁ Μαραντόνα γονατισμένος σιό μέση
ἐνός γηπέδου, νά ἀπευθύνεται σιόν Θεό καί νά τοῦ λέει: "Τί νά τό
κάνω πού μ' ἔκανες τὸν καλύτερο ποδοσφαιριστῆ σιόν κόσμο ὅταν
δέν εἶμαι εὐτυχισμένος;».*

Κάπου πρέπει νά σταματήσῃ ἡ ἐποχή μου τὸν μονόπλευρο καί ξέ-
φρενο ὑπερτονισμό τῆς ἄθλησης τοῦ κορμιοῦ. Καί νά ὑπηρετή-
σῃ σιό σύνολό της καί στὴν καθολικὴ ὁμορφιά της τὴν ἀνθρώπινη
ὑπαρξη. Νά διατηρήσῃ τὴν ἄσκηση τοῦ σώματος. Ἀλλὰ νά δρομολογή-
σῃ, μέ συνέπεια καί φόβο Θεοῦ, καί τὴν ἄσκηση καί τὸν ἐξευγενι-
σμό τοῦ πνεύματος. «*Τοιγαροῦν καί ἡμεῖς, τοσοῦτον ἔχοντες περι-
κείμενον ἡμῖν νέφος μαρτύρων, ὄγκον ἀποθέμενοι πάντα καί τὴν
εὐπερίστατον ἁμαρτίαν, δι' ὑπομονῆς τρέχομεν τὸν προκείμενον
ἡμῖν ἀγῶνα, ἀφορῶντες εἰς τὸν τῆς πίστεως ἀρχηγόν καί τελειωτὴν
Ἰησοῦν,...*» (Ἐβρ. ιβ' 1-2).

8. «Ἐκ τῶν λόγων σου...».

Ἀγαπητέ Χριστόδουλε,
«Ἐκ τῶν λόγων σου κρινῶ σε...».

1 Κοινός τόπος καί παγιωμένη πεποιθήση, πῶς, κατά τὴν ἄσκηση τῶν καθηκόντων σου, δουλεύεις μεθοδικά τὴν τέχνη τῆς ἱντριγκας καὶ ὑποκύπτεις ἀδιαμαρτύρητα-συχνά καὶ ἀνεξήγητα ταπεινωτικά-στὴ δόλια ὕφανσή της. Κοινός τόπος, ἀκόμα καὶ ἐξ ἴσου παγιωμένη πεποιθήση, πῶς, κατὰ τίς κρίσιμες στιγμές τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου, προκρίνεις καὶ προωθεῖς, σέ περιωπὴ ἀνώτατης ἡγεσίας, πρόσωπα στιγματισμένα γιὰ τὴν ἀνεντιμότητά τους ἢ, ἀκόμα καὶ γιὰ τὴν προδοσία τοῦ ἥθους τους.

Ἐκεῖνοι, πού παρακολουθοῦν ἀπὸ κοντά τὸ βηματισμό σου, ζυγίζουν προσεκτικά τίς πρωτοβουλίες σου καὶ ψυχογραφοῦν διακριτικά τὴν ἐπιλεγμένη ὁμάδα τῶν συνεργατῶν σου. Καὶ ὅταν μιλοῦν καὶ ὅταν ἀποφαίνονται, ἐκδιπλώνουν τσεκαρισμένα στοιχεῖα. Ἡ μαρτυρία τους διασταυρῶνεται μέ

τά ντοκουμέντα. Καὶ τό προφίλ σου, πού εἰσφέρουν στὴν τράπεζα τῆς κοινῆς ἀνησυχίας, εἶναι διαμετρικά ἀντίθετο ἀπὸ τό προφίλ, πού ἱχνογραφεῖ ἡ πληρωμένη ὁμάδα τῶν ἐπικοινωνιολόγων σου.

Ἐγώ, χαράσσοντας τοῦτες τίς γραμμές, θά ἀφήσω στό περιθώριο τὸν ὄγκο τῶν στοιχείων, πού διαβιβάζονται καθημερινά (τηλεοπτικά, δημοσιογραφικά ἢ ψυθιριστά) στὶς ἀνήσυχες ἀκοές τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος καὶ γίνονται πυροκροτητές σοβαρότατου προβληματισμοῦ. Καὶ θά κάνω αὐτὴ τὴν ὑπέρβαση, ὄχι γιατί θεωρῶ τὰ στοιχεῖα ἀνεπαρκῆ, ἀλλὰ γιατί πρόσφατες δικές σου ἀποκαλύψεις ἐκπομάτισαν τὸ βόθρο τῆς ἔσχατης ἐκκλησιαστικῆς διαπλοκῆς καὶ ἐπνίξαν, κατὰ κυριολεξία, τίς ταλαιπωρημένες καὶ ἀπορημένες συνειδήσεις.

***

2 Ἡ ὁμολογιακὴ σου ἀνακοίνωση, πού θά τὴ δημοσιοποιήσω καὶ θά τὴν ἐπικαλεσθῶ, ἀποτελεῖ τμήμα

τριαρχική πρόταση, αλλά την πλαστογράφησε και την αλλοίωσε. Την απόρριψη του Πατριάρχη την μετονόμασε σε έγκριση. Και τό κείμενο, πού δέ σφραγίστηκε μέ την έπιδοκιμασία του Φαναρίου, τό βάπτισε «*κείμενο κοινής αποδοχής*».

3 Γιά κείνους, πού γνωρίζουν καλά τόν κ. "Ανθιμο και τίς φιλόδοξες διαπλοκές του, ή πράξη αυτή καταθλίβει, αλλά δέν αϊφνιδιάζει. Ό ρασοφόρος αυτός δέν έχει φραγμό στην άναρριχητική του όρμη και δέν υπολογίζει μήτε 'Ιερούς Κανόνες, μήτε κανόνες άξιοπρεπούς συμπεριφοράς.

"Ολοι γνωρίζουν πώς έφτασε, μέ τό ώμόφορο και την έπισκοπική πατερίτσα, στην άκριτική Μητρόπολη της 'Αλεξανδρούπολης. Πάτησε στό πτώμα ενός άγίου 'Επισκόπου της 'Εκκλησίας, του μακαριστού Κωνσταντίου, πού ή φυσιογνωμία του και τό όνομά του έχει περάσει στά εικονοστάσια των αίματοβρεχτων Καλαβρύτων, της άνατολικής Μακεδονίας και της ήρωϊκής Θράκης μας. Τόν ιεραπόστολο αυτό της αγάπης και της άνυστερόβουλης προσφοράς, τό λευκασμένο γέροντα και πνευματικό πατέρα, πού τόν αποδέχτηκε και τόν άνταγάπησε ό λαός, τόν άπόκοψε από τό ποίμνιό του ό Σεραφείμ μέ τό ξίφος του δικτάτορα 'Ιωαννίδη και τόν έξόρισε. Και, στη συνέχεια, ό "Ανθιμος, δίχως νά σεβαστεί τό λευκό πρόσωπο και δίχως νά υπολογίσει τίς έπιταγές των 'Ιερών Κανόνων, έτρεξε νά καθήσει στό θρόνο του και νά παραστήσει τόν Μητροπολίτη της 'Αλεξανδρούπολης.

Και τώρα, τριάντα όλόκληρα χρόνια μετά την πράξη του αυτή, διψασμένος

για περισσότερη δόξα και για εύρύτερη έξουσία, έβαλε στό μυαλό του την εικόνα της πολύφερνης νύμφης του Θερμαϊκού, τη Θεσσαλονίκη και κίνησε άγώνα μεγάλο για νά την κατακτήσει.

Οί διαρροές των πληροφοριών από τό Συνοδικό Μέγαρο, διαβεβαίωναν, φίλε μου Χριστόδουλε, πώς και σύ, πρίν από χρόνια, είχες υποκύψει στό αίτημα του "Ανθιμου και του είχες υποσχεθεί πώς θά στηρίζες τη μετάθεσή του στη Θεσσαλονίκη, άν συνοδοιπορούσε στους σχεδιασμούς σου. Και όλες αυτές οι πληροφορίες είχαν βγει στά τρίστρατα, πολύ πρίν κλείσει τά μάτια του ό Θεσσαλονίκης Παντελεήμων. Βλέπεις, οι διαπλοκές και οι δοσοληψίες δέ σέβονται μήτε τίς προσωπικότητες, μήτε τη ζωή, μήτε τό θάνατο. «'Η πτώση σου, άνύψωσή μου». Και «ό θάνατός σου, ζωή μου».

Μετά την έκδημία του Παντελεήμονα, δημιουργήθηκε ή γνωστή έμπλοκή. "Αρχισαν οι διαβουλεύσεις μέ τούς παράγοντες του Πατριαρχείου και οι άντιπαραθέσεις. Δέ θά μπώ στην ουσία του προβλήματος. Θά υπογραμμίσω μόνο, ότι την εύθύνη των διαπραγματεύσεων την είχε ή 'Ιερά Σύνοδος. Κανένas άλλος δέν έδικαιοϋτο νά παρεμβληθεί και νά παίξει τό ρόλο του μεσολαβητή. 'Οσ-τόσο, ό κ. "Ανθιμος βρέθηκε, αυτόβουλα, σε κορυφαία άρμοδιότητα και άρχισε τά σούρτα-φέρτα στην Κωνσταντινούπολη.

Ό ίδιος, στό τεϋχος του 'Ιανουαρίου-Φεβρουαρίου του περιοδικού του «Γνωριμία», όμολογεί, ότι ή άποστολή του μεσάζοντα δέν του άνατέθηκε από την 'Ιερά Σύνοδο. 'Απλά και μόνο, είχε τη δική σου έγκριση.

Γράφει: «*Μία πρωτοβουλία πού ξε-*

κίνησε μέ την προτροπή λαϊκῶν ἀδελφῶν καί τήν ἐμπιστοσύνη των πρός τήν ταπεινότητά μου, ἀφοῦ ἐτέθη ὑπό τήν ἔγκριση τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Χριστοδούλου, ἐξελίχθη σέ πολλές, ἀγαθῆς προθέσεως, ἐνέργειες μέ ἐπισκέψεις στό Φανάρι. Συγκεκριμένα, κατά τόν μήνα Φεβρουάριο, ἐπραγματοποίησα τρία ταξίδια μεταξύ Ἀλεξανδρουπόλεως καί Κωνσταντινουπόλεως, συμμετέχοντος εἰς αὐτά καί στίς ἀντίστοιχες διαβουλευσεις τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Βεροίας καί Ναούσης κ. Παντελεήμονος, μέλους τῆς ΔΙΣ».

Συγκρίνοντας, φίλε Χριστόδουλε, τή δική σου ἀνακοίνωση στή Συνέλευση τῆς Ἱεραρχίας μέ τό παραπάνω δημοσίευμα τοῦ ᾽Ανθιμου, βγάζει κανείς κάποια συμπεράσματα, ὄχι μικρῆς ἐμβέλειας.

1. Ὁ ᾽Ανθιμος κινήθηκε αὐτοβούλως. Ἡ πρωτοβουλία του «ξεκίνησε μέ τήν προτροπή λαϊκῶν ἀδελφῶν καί τήν ἐμπιστοσύνη των πρός τήν ταπεινότητά» του(!!!). Καί κουβάλησε στήν Ἀθήνα μιά ἀπάτη. Δηλαδή μιά συμφωνία μέ τόν Πατριάρχη, πού δέν ἦταν συμφωνία. Τά κινήτρά του ὑπῆρξαν προφανή. Τόν ἔκαιγε ἡ ἀγωνία νά κατακτήσει τή Θεσσαλονίκη. Καί φοβόταν, μήπως οἱ διαπραγματεύσεις, ἐρήμην του, λοξοδρομοῦσαν καί τόν ἄφηναν μόνο στή στροφή τῆς ὄνειρεμένης πομπῆς. Ἦθελε, μέ ὁποιοδήποτε τρόπο, νά μπεῖ στό κλειστό κύκλωμα τῶν συνεννοήσεων καί τῶν διαπραγματεύσεων. Νά ἐνημερώνεται, ἀπό πρῶτο χέρι, γιά τίς κινήσεις τῶν ἀντίδικων παρατάξεων. Καί νά ἔχει τή δυνατότητα νά παρεμβαίνει, γιά νά σπρώχνει τό ἄρμα στήν ἐπιθυμητή κατεύθυνση.

Ἡ δική σου συγκατάθεση τοῦ δόθη-

κε ἐκ τῶν ὑστέρων. Καί ἡ Ἱερά Σύνοδος δέν εἶχε καμμία ἀνάμειξη σ' αὐτή τή συγκατάθεση. Δέν ἔλαβε γνώση. Καί δέν τήν ψήφισε.

2. Ἕνα δεύτερο ἐξαγόμενο, ἀπό τήν παράλληλη μελέτη, εἶναι πῶς ἡ ἀπάτη διαπράχθηκε κατά τό πρῶτο ταξίδι. Ὁ ᾽Ανθιμος γράφει: «κατά τόν μήνα Φεβρουάριο, ἐπραγματοποίησα τρία ταξίδια μεταξύ Ἀλεξανδρουπόλεως καί Κωνσταντινουπόλεως...».

Καί σύ ἀνακοινῶνεις στή Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας:

«Τήν 2-2-2004 μετέβησαν εἰς Κωνσταντινούπολιν οἱ Σεβ. Ἀλεξανδρουπόλεως κ. ᾽Ανθιμος καί Βεροίας κ. Παντελεήμων...».

Ἄρα, τό πρῶτο σχέδιο, πού σοῦ παρουσίασε ὁ κ. ᾽Ανθιμος, μέ τήν ἔνδειξη, πῶς ἔχει τή σύμφωνη γνώμη τοῦ Πατριάρχη, ἦταν δική του κατασκευή καί δέν εἶχε τή συγκατάθεση τῆς ἀντίπερα ὁχθῆς.

Τό παράδοξο, τό ἀνεξήγητο καί τό δραματικό, ἀγαπητέ Χριστόδουλε, εἶναι, πῶς, ἀκόμα καί μετά τήν ἐξακρίβωση τῆς ἀπάτης, σύ συνέχισες νά διατηρεῖς τόν κ. ᾽Ανθιμο, τόν ἐμπνευστή καί δράστη αὐτῆς τῆς ἀδίκης πράξης, στή θέση τοῦ διαπραγματευτή. Ὁ ἴδιος ἀναφέρει, ὅτι μόνο κατά τό μήνα Φεβρουάριο πραγματοποίησε τρία(3)δρομολόγια στήν Κωνσταντινούπολη. Ἔκανε συνεννοήσεις. Καί κουβαλοῦσε πίσω σχέδια ἐπίλυσης τῆς κρίσης.

Ἀνάμεσα στά θέματα, πού διαπραγματεύτηκε καί πού κατάφερε νά κάμψει τήν πατριαρχική ἀδιαλλαξία, ἦταν ἡ παράκαμψη τοῦ ὅρου τῆς Πράξης τοῦ 1928, πού ἀπαγορεύει τίς μεταθέσεις, εἰδικά καί μόνο γιά τή Μητρόπολη Θεσσαλονίκης, ὥστε νά ἀνοίξει διά-

πλατα ὁ δρόμος γιὰ τή δική του μετάθεση.

Πῶς νά ἐρμηνεύσει κανείς τή δική σου στάση; Διατηρώντας τόν πρωτεργάτη τῆς ἀπάτης στήν εὐαίσθητη ἀποστολή τοῦ διαπραγματευτή ἐξοφλοῦσες γραμμάτια; Ἡ τόν ἀνάγκαζες νά αὐτοδεσμευθεῖ καί νά σέ ἀκολουθήσει σέ ὁποιαδήποτε παράφρονη ἐκστρατεία σου;

Γιὰ τήν ἐμπιστοσύνη σου στόν ἐργάτη τῆς ἀπάτης χρωστᾷς μιὰ ἐξήγηση στόν ἀνήσυχο λαό τοῦ Θεοῦ καί στήν ἐρευνητική σκαπάνη τῆς ἱστορίας.

4 Γεγονός εἶναι, πῶς στό σῶμα τῆς Ἱεραρχίας, ἴσως γιατί διέρρευσε ἡ ἀπάτη, ἴσως γιατί οἱ ὑποψίες τῆς ἰδιοτέλειας διογκώθηκαν, δημιουργήθηκε ἀναταραχή. Καί πολλοί Ἱεράρχες ἐκφράστηκαν ἀνοιχτά καί δημόσια, στιγματίζοντας τήν ἀλαζονεία καί τήν ἰδιοτέλεια τοῦ συναδέλφου τους Ἄνθιμου.

Ἐκεῖνος, ἐνοχλημένος, ἀλλά ὄχι διδαγμένος, βιάστηκε νά διαμαρτυρηθεῖ δημόσια γιὰ τόν ψόγο, πού τοῦ ἐπιφύλαξαν οἱ συνιερουργοί του καί, κατά προέκταση, καί πολλά ἔντιμα μέλη τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας.

Τή διαμαρτυρία του τή διαβάσαμε στήν «Κυριακάτικη Ἐλευθεροτυπία» τῆς 22ας Φεβρουαρίου 2004, μόλις ἓνα εἰκοσαήμερο μετά τή διάπραξη τῆς ἀπάτης.

Ἐκεῖ μεταφέρεται ἡ ἐνόχληση πολλῶν Μητροπολιτῶν, ἀλλά καί ἡ δήλωση διαμαρτυρίας τοῦ κ. Ἄνθιμου. Διαβάζουμε:

«Ἀπό ὀρισμένους Μητροπολίτες θεωρεῖται πάντως ὅτι ὁ Ἀλεξανδρουπόλεως ἀναμείχθηκε σ' αὐτή τήν φάση

τῶν διεργασιῶν διότι ἀποβλέπει στή μετάθεσή του στή Μητρόπολη Θεσσαλονίκης.

Ἄν, βέβαια, ἐπιτύχει ἡ πρωτοβουλία του, εἶναι λογικό νά συμβεῖ κάτι τέτοιο, ὡς ἀνταμοιβή τῶν προσπαθειῶν του. Ὅμως ὁ ἴδιος ὁ Ἱεράρχης μᾶς εἶπε: «Μόνον ἄνθρωποι πού δέν μέ γνωρίζουν θά μπορούσαν νά τό ὑποθέσουν. Ἐγώ, ἐγγράφως πρὸς τόν ἀρχιεπίσκοπο, ἔχω δηλώσει ὅτι ἡ προσπάθειά μου εἶναι ἔξω ἀπό κάθε ἰδιοτέλεια. Ἀλλά καί ἐνῶπιον τοῦ Πατριάρχου, τῶν συνεργατῶν του καί τοῦ Μητροπολίτη Βεροῖας Παντελεήμονα ἔκανα τήν ἴδια δήλωση»...».

Τρεῖς μῆνες, μετά τή δήλωση αὐτή, ὁ κ. Ἄνθιμος, μέσα σέ ἀτμόσφαιρα ἀμφισβητήσεων καί ὀξύτατης ἀντιπαράθεσης, εἰσέπραξε τό ἔπαθλο τῶν ἀγώνων του. Ψηφίστηκε Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης. Καί, ὅπως τό γνωρίζει ἀκόμα καί ὁ τελευταῖος νεωκόρος τῆς Ἀλεξανδρουπόλεως καί ὁ χτεσινός ρασοφόρος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὁ «ἀνιδιοτελής» Ἄνθιμος φίλησε πολλές ποδιές καί παρακάλεσε ἐχθρούς καί φίλους νά τοῦ προσφέρουν τήν ψῆφο τους, γιὰ νά ἀναδειχθεῖ «Παναγιώτατος». Ἡ ἐκλογή του δέν ἦρθε ἐξ οὐρανοῦ, μέ τόν παρεμβατικό φωτισμό τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Ἦταν ἀποτέλεσμα σκληρῆς συναλλαγῆς καί ἀσύστολη παραβίαση καί τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί τῆς σχετικῆς διάταξης τοῦ θεμελιακοῦ Νόμου τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Καταστατικοῦ Της Χάρτη, πού καί σύ, ἀγαπητέ Χριστόδουλε καί ὁ Ἄνθιμος ἰσχυρίζεστε, κατά τίς δημόσιες ἐμφανίσεις σας, ὅτι τόν ἐφαρμόζετε ἀπαρέγκλιτα.

Κατά τήν κρίσιμη στιγμή, ἡ ἀνιδιοτέ-

λεια αποδείχθηκε ιδιοτέλεια. Τό ένδιαφέρον γιά τήν έπίλυση τοῦ γόρδιου δεσμοῦ ἀποκαλύφθηκε χοντρός καί ἄξεστος ἀτομισμός. Τά παχειά λόγια ἐξελίχθηκαν σέ μιά δεύτερη, ἀξιοδράκρυτη καί ἀξιοκατάκριτη ἀπάτη.

Στή μηνιαία ἐφημερίδα «Στύλος τῆς Ὁρθοδοξίας» καί στό φύλλο τοῦ Ἀπριλίου, πού εἶχε ἐκδοθεῖ πολύ πρίν ἀπό τήν πραξικοπηματική ἐκλογή τῆς 26ης τοῦ ἴδιου μήνα, διαβάσαμε ἕνα ιδιαίτερα σημαντικό ψυχογράφημα τοῦ κ. Ἀνθιμου.

«... Ἀλλοιῶς πῶς εἶναι δυνατόν νά ἐρμηνευθοῦν οἱ παρασκηνιακές διεργασίες, στίς ὁποῖες δυστυχῶς συμμετέχει καί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος(!) γιά νά ἐπιτευχθεῖ μετάθεση βορειοελλαδίτη Μητροπολίτη στήν «πλούσια» Μητρόπολη Θεσσαλονίκης... Ὁ ἴδιος ὁ ὑπό μετάθεση μητροπολίτης θεωρεῖ βεβαία τήν μετακίνησή του, πού προϋποθέτει καί τήν ἔγκριση τοῦ Φαναρίου. Καί γι' αὐτό λέγεται πῶς ἀποχαιρέτησε τούς ἱερεῖς καί τά στελέχη του, σέ πρόσφατη σύναξη, πού εἶχε. Τούς εὐχαρίστησε γιά τή συνεργασία καί τούς ἐπισήμανε πῶς θά διατηρεῖ ἐπαφή μαζί τους καί ἀπό τή θέση... τοῦ "Παναγιωτάτου"!...».

Στημένη καί καλά σκηνοθετημένη ἡ προώθηση τοῦ Ἀνθιμου στήν καθεδρά τοῦ «Παναγιωτάτου». Συσκηνοθέτης καί συνένοχος καί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος. Ὁ δημοσιογράφος, πού ἀνασύρει τό παραπέτασμα καί ἀφήνει νά φανεῖ ἡ διεργασία τοῦ παρασκηνίου, νά ἐννοεῖ, ἄραγε, ὅτι ἡ ἀρχιεπισκοπική συμμετοχή ἐπεκτείνεται καί στή σκηνοθεσία τῆς ἀπάτης; Ὅτι τό χοντρό ψέμα, πού εἶπε ὁ Ἀνθιμος στή Σύνοδο τῶν Ἀθηνῶν, τό εἶπε σέ συμ-

φωνία καί σέ συνεργασία μέ τόν Πρόεδρο Χριστόδουλο;

Αὐτό θά μείνει ὡς ἐρωτηματικό, πού θά ροκανίζει τήν ἐμπιστοσύνη τοῦ λαοῦ στήν ἐντιμότητα καί στήν ἀξιοπιστία τοῦ προκαθημένου τῆς ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας καί θά δικαιώνει τήν ποινή, πού τοῦ ἐπιβλήθηκε ἀπό τή διευρυμένη Σύνοδο τοῦ Φαναρίου.

***

5 Γιατί, πῶς νά τό κάνουμε, φίλε Χριστόδουλε, κανένας δέν μπορεῖ νά ἐξηγήσει, αὐτό, πού ἔγινε κατά τήν ἀποφράδα μέρα τῆς 26ης Ἀπριλίου. Κατά τήν ἑναρξη τῆς Ἱεραρχικῆς Συνεδρίασης, σύ, ὁ πρόεδρος τοῦ Σώματος, διάβασες τήν εἰσήγησή σου καί ἀπαρίθμησες ὅλες τίς μεσολαβητικές προσπάθειες, πού ἔγιναν ἀπό τό Νοέμβριο τοῦ 2003 ἴσαμε τόν Ἀπρίλιο τοῦ 2004, γιά τήν ἐξομάλυνση τῆς ἀναταραχῆς ἀνάμεσα στίς δυό Ἐκκλησίες, τῆς Κωνσταντινούπολης καί τῆς Ἀθῆνας. Καί ἐξέθεσες, μέ ἀκρίβεια καί τήν ἀπάτη, πού ἔγινε ἀπό τόν Ἀνθιμο καί τήν ὁμάδα του. Καί, ἀμέσως μετά ἀπό αὐτή τή δραματική ἀποκάλυψη, καθῶς ἄνοιξες τή διαδικασία τῶν ἀρχιερατικῶν ἐκλογῶν, πρότεινες τόν Ἀνθιμο, τόν πρωτεργάτη τῆς ἀπάτης, ὡς τόν ἐκλεκτότερο καί ἀξιότερο γιά τή Μητρόπολη Θεσσαλονίκης.

Ἡ συμπεριφορά σου δέν ἔχει τό ὅμοιό της. Ἄν κάποιος ἄλλος κατηγοροῦσε τόν Ἀνθιμο, θά μπορούσες νά ἰσχυριστεῖς, ὅτι τόν συκοφαντεῖ καί ὅτι ἡ πρότασή σου γιά τήν ἐκλογή του καί τήν ἀναβάθμισή του ἀποτελεῖ μιά προσπάθεια ἀπεγκλωβισμοῦ τοῦ ἀπό τό κύκλωμα τῶν συκοφαντικῶν κατηγοριῶν. Ἀλλά, ὅταν, ἀνοίγοντας τήν αὐλαία τῆς Συνοδικῆς διάσκεψης,

κατήγγειλες σύ, αὐτοπροσώπως, στήν ὁλομέλεια, ἀνοιχτά καί ὑπεύθυνα, τήν πράξη τῆς ἀπάτης, ποῦ βρῆκες τό θάρρος καί πῶς στηρίξεις τήν πρότασή σου γιά τή μετάθεση τοῦ ᾽Ανθιμου στή Θεσσαλονίκη;

Φαινόμενο ἀνεξήγητο. Διαδικασία σκοτεινή. Πράξη, πού θά στιγματιστεῖ σάν μιὰ δευτέρη ἀπάτη. Ἐξαπάτηση ὁλόκληρου τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος καί ἰδιαίτερα τοῦ λαοῦ τῆς Θεσσαλονίκης, πού περίμενε νά δεῖ στό θρόνο τῆς τοπικῆς του Ἐκκλησίας ἄνδρα τίμιο, ἀψευγάδιαστο καί ξένο πρὸς τίς δολοπλοκίες τῶν ἐκκλησιαστικῶν παρασκηνίων.

Καί τό δεύτερο περίεργο καί ἀνεξήγητο. Στό Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας βρέθηκαν Ἐπίσκοποι, πού ἀγνόησαν τήν ἀποκάλυψη τῆς σκανδαλωδέστατης ἀπάτης, δέχτηκαν τή δευτερογενή ἀνεξήγητη εἰσήγησή σου καί ἔρριξαν ψῆφο γιά τήν μετάθεση τοῦ ᾽Ανθιμου στήν πολυφερνή νύμφη τοῦ Θερμαϊκοῦ. Ἡ ἐκλογή αὐτή σηματοδοτεῖ ἕνα ἐκχυδαϊσμό τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἥθους, μιὰ πράξη ὁλοκληρωτικοῦ ἀμοραλισμοῦ, ἕνα κραυγαλέο δεῖγμα, πῶς ἡ ἡγεσία τῆς Ἐκκλησίας μας νοσεῖ «πρὸς θάνατον».

Βέβαια, ἡ μιὰ ψῆφος, πού ἔφερε τόν ᾽Ανθιμο στή Θεσσαλονίκη, εἶναι δική του. Ἐκεῖνος, μέ συνείδηση «ἡγεμονεύουσα»(!), ἔκρινε τόν ἑαυτό του ὡς τόν καταλληλότερο γιά τήν κατάλληψη τοῦ θρόνου τῆς Θεσσαλονίκης.

Ἡ δευτέρη ψῆφος εἶναι δική σου, ἀγαπητέ Χριστόδουλε. Τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, πού ἀποκάλυψε τήν ἀπάτη καί, μετά, πρὶν συμπληρωθεῖ ὥρα ἀπό τό στιγματισμό τοῦ ἐγκλήματος, ἔρριξε ψῆφο ἐπιδοκιμασίας τῆς χυδαίας αὐ-

τῆς πράξης. Καί οἱ ὑπόλοιποι εἶναι τῶν κομπάρσων. Τῶν μιτροφόρων, πού ἔχουν ἀπεμπολήσει τό προνόμιο τῆς σκέψης καί τῆς προσωπικῆς ὑπευθυνότητας καί πετοῦν τήν ψῆφο τους στό καλάθι τῆς διαπλοκῆς.

***

6 Μέ πόνο ψυχῆς θά φέρω στή δημοσιότητα μιὰ παλιά συνομιλία μας μέ τόν κ. ᾽Ανθιμο. Ἡθελα νά τήν ἀποσιωπήσω καί νά τήν παραδώσω, σφραγισμένη, στό ἀρχεῖο τοῦ τάφου. Ἀλλά τά τελευταῖα γεγονότα μέ ἀναγκάζουν νά τή φέρω στή συνείδηση καί στήν κρίση ὁλόκληρης τῆς ἐκκλησιαστικῆς Σύναξης.

Τέλος Μαΐου τοῦ 1974 συγκλήθηκε ἡ, κατὰ παράβαση τῶν Ἱερῶν Κανόνων, κολοβωμένη Ἱεραρχία, μέ Πρόεδρο τόν Σεραφεῖμ καί ἔκανε τίς πρῶτες ἀρχιερατικές ἐκλογές. Ἦταν ὅλες ἐκλογές «προκάτ». Προϊόντα σκληρῆς συναλλαγῆς. Σέ τέτοιο βαθμό, πού ἔνας ἀπό τοὺς παλιούς ἱεράρχες, ὁ τότε Μητροπολίτης Μυτιλήνης Ἰάκωβος, διαμαρτυρήθηκε, λέγοντας πῶς εἶναι περιττή ἡ Συνεδρίαση τοῦ Σώματος, μιὰ καί οἱ ἐπιλογές καί οἱ τοποθετήσεις ἔχουν γίνει στό παρασκήνιο. Ὡστόσο, αὐτές οἱ ἐκλογές, ἂν καί εἶχαν τήν ἀνεξίτηλη ρετσινιά τῆς συναλλαγῆς καί τῆς Σιμωνίας, δέν εἶχαν ὅλες τόν φόβο τῆς περιφρόνησης καί καταπάτησης τῶν Ἱερῶν Κανόνων, πού δέν ἐπιτρέπουν τήν ἐκλογή καί τήν ἐνθρόνιση Μητροπολίτη σέ ἐπαρχία, πού ὁ Ἐπίσκοπός της ζεῖ.

Λίγες μέρες μετά τίς ἐκλογές αὐτές, μέ ἐπισκέφθηκε ὁ ᾽Ανθιμος. Ἦταν «κάτωχος», «κατηφής» καί «κατώδυνος». Ἡ μεγάλη του λύπη ἦταν, πῶς δέν κατάφερε, μέσα στόν κοσμογονικό σάλο,

νά ἀρπάξει τὴν ἐπισκοπικὴ πατερίτσα. Ἄλλοι, «πρὸ αὐτοῦ» κατέβηκαν στὴν κολυμπήθρα τῆς ἐπισκοποποίησης. Αὐτὸς ἔμεινε μέ τις παραπλανητικὲς ὑποσχέσεις τῶν ἐκλεκτῶρων, μέ τό ἄδειο κουτί τῆς ἐλπίδας καί μέ τά φαλκιδευμένα ὄνειρα.

Μοῦ ἐξιστόρησε, μέ πικρό γλωσσάριο, τὴν κατάσταση. Καί κατέληξε: Μέ αὐτές τις συνθήκες, πού δημιουργήθηκαν, μέ τὴν ἐλεεινὴ συναλλαγή καί μέ τὴν ἐξυπηρέτηση τῶν σκοπιμοτήτων, ἂν μοῦ γίνει πρόταση προαγωγῆς μου, θά τό σκεφθῶ πολὺ ἂν θά τὴν ἀποδεχθῶ.

Τὸν κύτταξα ἐρευνητικά, ἀλλὰ δέν εἶπα τίποτα. Σεβάσθηκα τὸν ἀναβρασμό τῆς ψυχῆς του καί τὴν πικρία του.

Δέν πέρασε μῆνας καί ἔγινε τό μεγάλο «μπάμ». Τό σκάνδαλο, πού θά στιγματίσει αἰώνια τὴν ἐκκλησιαστικὴ διοίκηση τῆς περιόδου Σεραφεῖμ. Μέ πράξη αὐθαίρετη, δίχως τὴ διατύπωση κατηγορίας, δίχως τὴν παροχή τοῦ θεμελιωδέστατου δικαιώματος τῆς ἀπολογίας, δίχως τὴ διεξαγωγή δίκης, ἀπομακρύνθηκαν βίαια οἱ δώδεκα Μητροπολίτες. Ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ἦταν καί ὁ ἅγιος γέροντας Κωνστάντιος, ὁ ἄλλοτε ἡρωϊκὸς ἱεροκέρυκας τῆς Καβάλας καί τῶν Καλαβρύτων καί τότε Μητροπολίτης τῆς ἀκριτικῆς ἐπαρχίας τῆς Ἀλεξανδρούπολης. Μέσα σ' αὐτὴ τὴ θολὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ Κανονικοῦ ἐγκλήματος καί τῆς καθολικῆς κατακραυγῆς, ὁ Ἄνθιμος ἔτρεξε νά καταλάβει τό θρόνο τοῦ ἡρώα Κωνσταντίου καί νά ὑποδυθεῖ τό ρόλο τοῦ ποιμένα τῶν ψυχῶν.

Δέν τὸν ἐνόχλησε ἡ ἐγκληματικὴ καταπάτηση τῶν Ἱερῶν Κανόνων. Δέν τὸν ἀπέτρεψε ἀπὸ τὴ θρασύτατη εἰσβολὴ στὴν ξένη πνευματικὴ οἰκογένεια,

ἡ λευκασμένη, ἄσπιλη, μορφὴ τοῦ Μητροπολίτη τῆς Ἀλεξανδρούπολης Κωνσταντίου.

Συμπληρωματικά καί ὡς ὑστερόγραφο, ὑπογραμμίζω καί τοῦτο. Ὁ τότε Μητροπολίτης Κοζάνης Διονύσιος, ὁ Ἐπίσκοπος, πού ἴσαμε κείνη τὴ στιγμὴ προωθοῦσε τὸν Ἄνθιμο στὸν πυλῶνα τῆς ἀρχιερωσύνης, σιχάθηκε κυριολεκτικὰ τὴ σπουδὴ τοῦ προστατευομένου τοῦ Ἄνθιμου νά καταλάβει Μητρόπολη, πού δέν ἦταν κενή. Καί, σέ ἔνδειξη διαμαρτυρίας, ἀρνήθηκε νά λάβει μέρος στὴν Ἱερουργία τῆς χειροτονίας του.

7 Βέβαια, ἀγαπητὲ Χριστόδουλε, σὺ δέν διαθέτεις τὴ βούληση καί τὴν παρρησία νά στιγματίσεις, ὅπως θά ὀφείλεις, ἐκείνη τὴν πράξη τοῦ κ. Ἄνθιμου. Καί αὐτό, γιατί καί σὺ «ἐν τῷ αὐτῷ κρίματι εἶ». Ἀρπαξες Μητρόπολη, πού δέν σοῦ ἀνῆκε, δολοφονώντας ἐπισκοπικὰ τὸν ἄμεμπτο Μητροπολίτη Ἡλία. Ἡ ἀμνήστευση, ὅμως, καί τῆς δεύτερης ἀνέντιμης πράξης τοῦ Ἄνθιμου, τῆς πρόσφατης ἐξαπάτησης τοῦ Σώματος τῆς Ἱεραρχίας καί σοῦ, τοῦ προέδρου τῆς, προσωπικά, σέ ἀφήνει τελειῶς ἀκάλυπτο.

Ἀπὸ δῶ καί πέρα, ὁ ἥρωας τῆς ἀπάτης θά προσφωνεῖται «Παναγιώτατος». Μαύρη, κατάμαυρη «παναγιότης». Καί σὺ θά στιγματίζεσαι ἐφ' ὅρου ζωῆς καί στίς μελλοντικές, ἱστορικές ἐκτιμήσεις τῆς σημερινῆς ἐπικαιρότητας, ὡς «συνεργός» καί «συνυπεύθυνος» τῆς ἀπάτης.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

ΕΤΕΡΟΚΛΗΤΑ ΘΕΜΑΤΑ ΜΕ ΚΟΙΝΟ ΠΑΡΟΝΟΜΑΣΤΗ

Ἐ τὸ σημερινὸ σχόλιο θὰ ἀναφε-
θοῦμε σὲ δυὸ δημοσιεύματα γνω-
στῶν καθημερινῶν ἀθηναϊκῶν ἐ-
φημερίδων, ποὺ κινοῦνται μάλι-
στα σὲ διάφορους πολιτικούς χώρους.
Τὰ δυὸ αὐτὰ δημοσιεύματα εἶναι ἐτερό-
κλητα. Ἡ μᾶλλον ἐμφανίζονται ὡς ἐτε-
ρόκλητα. Μὲ προσεχτικότερη ἀνάγνωση
καὶ μελέτη θὰ καταλήξει κανεὶς στὴ δια-
πίστωση ὅτι κινοῦνται στὸ αὐτὸ κλίμα
καὶ ἔχουν κοινὸ παρωνομαστή.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ φέρεται καταχωρισμένο
στὴν ἐφημερίδα «ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗ ΕΛΕΥ-
ΘΕΡΟΤΥΠΙΑ» τῆς 9ης Μαΐου καὶ ἀπαυτὸ
μεταφέρουμε ἓνα μικρὸ ἀπόσπασμα, κα-
τὰ λέξη καὶ αὐτούσιο: «*Στοὺς εὐεργέτες
τοῦ Πατριαρχείου, στοὺς ὁποίους ἔχουν
ἀποδοθεῖ καὶ τιμητικοὶ τίτλοι, διακρίνει
κανεὶς τὰ ὀνόματα τοῦ Π. Ἀγγελόπου-
λου (ὡς "Μεγάλου Λογοθέτη"), τοῦ Σωκ.
Κόκκαλη (ὡς "Λαοσυνάκτη"), τοῦ Δ. Κον-
τομηνᾶ καὶ τοῦ Κ. Δαφέρμου (ὡς "Μεγά-*

λων Πρωτεκδίκων"), τοῦ Μ. Χατζηπατέ-
ρα (ὡς "Ὁρφανοτρόφου"), τοῦ Μ. Λαι-
μοῦ (ὡς "Σκευοφύλακα"), τοῦ Κ. Γου-
λανδρῆ (ὡς "Μεγάλου Ἱερωμνήμονος"),
τοῦ Α. Ποταμιάνου (ὡς "Μεγάλου Δεσπο-
τάτου") καὶ τοῦ Σπ. Λάτση (ὡς "Ἀκτου-
αρίου") ...».

Ὅταν διαβάσει κανεὶς αὐτὸ τὸ δη-
μοσίευμα βλέπει ὅτι οἱ παραπάνω ἐντυ-
πωσιακοὶ τίτλοι καὶ οἱ ἰδιώνυμες τιμὲς
ἀποδίδονται, κατὰ πλησμονή, σὲ πρόσω-
πα μὲ εἰδοποιὸ διαφορά, ἀπὸ τοὺς κοι-
νοὺς θνητοὺς, τὴν κοσμικὴ καὶ οἰκονομι-
κὴ τους προβολή. Πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἔ-
γιναν καὶ εἶναι γνωστὰ στὴν κοινωνία,
τὴν ἑλληνικὴ καὶ τὴν εὐρύτερη, μὲ κύριο
χαρακτηριστικὸ γνώρισμα τὸ στοιχεῖο
τῆς κατοχῆς πλούτου καὶ τῆς οἰκονομι-
κῆς τους δύναμης. Καὶ ἀνεξάρτητα ἂν,
κάνοντας χρῆση αὐτῶν τῶν δυνατοτή-
των, ἐνίσχυσαν κατὰ καιροὺς τὴν Ἐκ-
κλησίαν μὲ δωρεὰς καὶ προσφορὰς (καὶ

μπράβο τους, ἂν αὐτὸ δὲν προέρχεται ἀπὸ φιλόδοξη διάθεση προσωπικῆς προβολῆς), ὅμως τὸ κριτήριο αὐτὸ δὲν εἶναι ἄρκετό, μᾶλλον θεωρεῖται τὸ τελευταῖο, νὰ δώσει ἐκκλησιολογικὰ τὸ ἔρεισμα στὴν ἀπόδοση τίτλων καὶ διακρίσεων, ὅταν τὸ στοιχεῖο αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ ξεπεράσει τὰ κοσμικὰ ὅρια καὶ νὰ συνδυασθεῖ μὲ ξεχωριστὰ βιώματα καὶ συμπεριφορές, ποὺ κινοῦνται ἀποκλειστικὰ μέσα στὸν πνευματικὸ καὶ μυστηριακὸ χῶρο τῆς Ἐκκλησίας. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος δὲν εἶδαμε ποτὲ νὰ ἀπονέμονται παρόμοιοι τίτλοι καὶ τιμὲς σὲ πιστὰ καὶ διακεκριμένα μέλη τῆς Ἐκκλησίας, τὰ ὁποῖα, στερούμενα τῶν ὑλικῶν δυνατοτήτων γιὰ ἐπίδειξη μεγάλων προσφορῶν καὶ παροχῶν, προσφέρονται ἀφανῶς καὶ ἀθόρυβα οἱ ἴδιοι, μὲ τὴν ἀγία βιοπὴ τους, μὲ τὸ ἅγιο παράδειγμά τους καὶ μὲ τὴν «ἐξ ὅλης καρδίας» ἐνταξὴ τους στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, σὲ γενναία ὁμολογία πίστεως

καὶ σὲ ἀνιδιοτελὴ καὶ ἱεραποστολικὴ προσφορὰ πρὸς τὸ συνάνθρωπο μὲ προσωπικὲς θυσίες καὶ μόχθους πολλούς, ἀκόμη καὶ μὲ προσωπικὴ ζημίᾳ καὶ κόστος.

Στὸ συναξάρι τῶν ἁγίων δὲν διαβάζουμε ποτὲ νὰ τιμῶνται οἱ ἅγιοι γιὰ τὶς ὑλικὲς προσφορὲς τους στὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ γιὰ τὴν προσφορὰ ἀκόμη καὶ τῆς ἴδιας τῆς ζωῆς τους πρὸς δόξα τοῦ Ὁνόματος τοῦ ἁγίου Θεοῦ. Καὶ βέβαια καλὲς εἶναι καὶ οἱ προσφορὲς, καλὲς εἶναι καὶ οἱ δωρεὲς τῶν πλουσίων στὴν Ἐκκλησία, ὅταν αὐτὲς εἶναι ἄδολες καὶ ἀγνές. Ὁ ἔπαινος ὅμως καὶ ἡ τιμὴ ἐστιάζεται, κατὰ τὴν εὐαγγελικὴ περικοπὴ τοῦ πλουσίου νέου, στὸ λόγο τοῦ Κυρίου «Καὶ δεῦρο ἀκολουθεῖ μοι» καὶ ὁ στέφανος τῆς δικαιοσύνης ἀπονέμεται, κατὰ τὴν ἀνάλογη ἀποστολικὴ ρῆση, σὲ κείνον, ὁ ὁποῖος «τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγγώνισται». Τίτλοι καὶ διακρίσεις καὶ τιμὲς μεθὰ θαρὰ κοσμικὰ κριτήρια δὲν ἔχουν θέση

Παπα-Γιάννη

Περίμενε καὶ θά σοῦ στείλω ἓνα ὑπόμνημα, πού διακεκριμένος δημοσιογράφος τῆς Κορίνθου ἔστειλε στὸν Εἰσαγγελέα τοῦ Ἀρείου Πάγου. Ἀναλύει μὲ ἀνατριχιαστικὲς λεπτομέρειες τὰ φοβερά σκάνδαλα, πού ἀποτολμήθηκαν κατὰ τὰ τελευταῖα δέκα χρόνια στὴ Μητρόπολη Κορίνθου.

Ἄμα τὰ διαβάσεις, θά φρίξεις.

Φιλικά
Παπα-Γιώργης

στον πνευματικό χώρο της Ἐκκλησίας.

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ δημοσίευμα, πού εἶναι σχεδόν ταυτόχρονο μὲ τὸ πρῶτο, καταχωρίζεται στὴν φιλικὰ προσκείμενη στὸ ἀρχιεπισκοπικὸ περιβάλλον ἐφημερίδα «ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ». Κατὰ τὸ δημοσίευμα αὐτὸ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος φέρεται ὅτι ἐπισήμανε σὲ κήρυγμά του καὶ τὰ ἑξῆς: «Κανένας δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐμεταλλεύεται τὸ ἱερό χρῆμα». Ἡ ὑπόδειξη αὐτὴ εἶναι ἀπόλυτα σωστὴ καὶ ἡ πανηγυρικὴ ἐπισήμανσή της ἐπιβεβλημένη. Σὲ πολλὲς ὅμως περιπτώσεις, καὶ εἶναι γνωστές, ἔρχονται τὰ γεγονότα καὶ μαρτυροῦν τὸ ἀντίθετο. Καὶ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀρνηθεῖ ὅτι ὑπάρχουν πολλὲς τέτοιες περιπτώσεις μέσα στὸν ἐκκλησιαστικὸν χώρο, πού διαπιστώνεται ὅχι σωστὴ χρῆση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ χρήματος.

Αὐτὸ ἄλλωστε ἔχει ἐπιβεβαιωθεῖ καὶ ἀπὸ πορισματικὲς ἐκθέσεις τῆς ἴδιας τῆς Ἐκκλησίας, ἔστω καὶ ἂν δὲν δόθηκε περαιτέρω συνέχεια μετὰ τὴν «ἄφεσιν ἀμαρτιῶν». Δὲν εἶναι ὅμως λίγες οἱ ἀναφορὲς ἀπὸ τὰ ἔντυπα καὶ ἠλεκτρονικὰ Μ.Μ.Ε., πού ἐμφανίζουν οἰκονομικὲς συμπεριφορὲς ἀπαράδεκτες καὶ ἐν πολλοῖς ιδιόρρυθμες, πού ἐγγίζουν μάλιστα καὶ μεγαλόσχημους κληρικούς, μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐμφανίζονται ἀπὸ τὰ μέσα ἐνημέρωσης μὲ ὅχι εὐκαταφρόνητα περιουσιακὰ στοιχεῖα παρὰ τὸ μοναχικὸ κανόνα τῆς ἀκτημοσύνης. Καταγγελίες ἀκόμη καὶ ἀπὸ ἐκκλησιαστικὰ πρόσωπα, ἀπὸ μοναχοὺς καὶ ἐπισκόπους, γιὰ Ναοὺς καὶ Προσκυνήματα, ἀναφορὲς ἀπὸ κρατικὰ ὅργανα, ἀπὸ δημοσιογράφους καὶ ἀπὸ ἄλλους παράγοντες φέρουν στὸ φῶς τῆς δημοσιότητας τέτοια οἰκονομικὴ φύσεως παράδοξα. Καὶ μπροστὰ σαυτὰ ἡ ἐκκλησιαστικὴ διοίκηση συνήθως ἀδιαφορεῖ καὶ ἀπρακτεῖ. Παρα-

μελεῖ τὴν ἔρευνα καὶ τὶς ἀνακρίσεις ἀπὸ τὰ ὅργανά της καὶ ἀπὸ τοὺς διοικητικοὺς της σχηματισμοὺς γιὰ τὴ διακρίβωση τῆς ἀλήθειας, ἀφήνοντας ἔτσι νὰ δημιουργεῖται στὸ πλήρωμα ἡ ἐντύπωση, ὀρθὴ ἢ ἐσφαλμένη, ὅτι δὲν μπορεῖ ἢ δὲν θέλει νὰ διερευνήσει τὶς οἰκονομικὲς αὐτὲς ιδιορρυθμίες. Καὶ ἐδῶ γεννᾶται εὐλογα τὸ ἐρώτημα. Μήπως ὅμως μὲ αὐτὴ τὴν τακτικὴ οἱ παραπάνω ἐπισημάνσεις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου μένουν γράμμα κενό; Καὶ κάτι ἀκόμη. Μήπως οἱ γενικόλογες καὶ ἀφηρημένες αὐτὲς διακηρύξεις γίνονται μὲ σκοπὸ τὸν πρόσκαιρο καὶ εὐκαιριακὸ ἐντυπωσιασμό;

Τὰ παραπάνω δυὸ δημοσιεύματα ἐμφανίζονται ὡς ἑτερόκλητα. Ἐχουν ὅμως θὰ ἔλεγε κανεὶς, καὶ τὰ δυό, ὡς κοινὸ παρονομαστὴ καὶ ὡς τελικὸ σημεῖο ἀναφορᾶς, τὸν οἰκονομικὸ παράγοντα. Καὶ μὲ αὐτὸ τὸ συσχετισμὸ οἱ ἀντίστοιχες συμπεριφορὲς τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοίκησης, καὶ τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης, κινοῦνται σὲ καθαρὰ κοσμικὰ πλαίσια καὶ ἀσφαλῶς ἔξω ἀπὸ τὸν πνευματικὸν χαρακτῆρα καὶ τὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Σχολιαστὴς

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Ἰδιοκτῆτης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο